

sömürü düzenini halkın örgütlü gücü yıkacaktır

- 15-16 Haziran 1970'de yürüdük. 100 bine yakın işçiydik Sendika seçme özgürlüğümüz elimizden alınmak isteniyordu. Sanı sendikalar ağına atılmak isteniyordu. Bilinçlenmemiz, mücadelede engellenmek isteniyordu.
- 15-16 Haziran 1970'de, sırtımızda oynamak istenen patronlar oyununa hayır dedik. Ve birleşirce nasıl bir güç olabileceğimizi gördük. İstanbul'un bir başından, Sakarya'dan, İzmir'den sel gibi aktık. Bu sel patronları, parababalarını, sömürücüleri öylesine korkuttu ki, üzerimize kol-kuvvetlerini saldılar, ateş açtılar, sıkıyönetim ilan ettiler. Öylesine korkular ki, hemen ardından, Türkiye'nin dört bir bucagında, fabrikalardan binlerce işçi çıkardılar. İşçi kara listeleri hazırlayıp patronlara dağıttılar.
- 15-16 Haziran 1970'de, yüzlerce fabrikayı boşaltıp bir sel gibi akarken, büyüktük, kalabalıklaştık, birliktik, korkusuzдук, öfke doluyduk. Ama örgütlü değildik. Hareketimiz örgütlü bir hareket değildi. İşte bu yüzden, 15-16 Haziran işçi sınıfının tarihine büyük bir gün olarak yazıldı, ama örgütlü bir mücadele, olarak yazılmadı. Örgütlü olduğu için hedefine ulaşmadan varan bir mücadele olarak yazılmadı.
- 15-16 Haziran 1970'de yürüdük. Ardından sıkıyönetimler geldi, zor günler geldi. Ama, çektiğimiz çileler boşanmadı. Patronlar, sömürücüler, işçi ve halk düşmanları, yaptıkları kanun değişikliklerini uzun süre devam ettiremediler. Uygulayamadılar bile. Anayasa mahkemesi bu değişikliklerin Anayasaya aykırı olduğunu bildirdi ve haklılığını bir kere daha ortaya çıkardı.
- 15-16 Haziran 1970, işçi sınıfının varlığını, gücünü, mücadelesini azmini dost düşmana bir kere daha gösterdi. Patronlar, sömürücüler, onların sözcükleri, masaları, eya bir de tam örgütlü olsalardı, ya kendi partilerinin de sapasağlam tek bir yumruk gibi örgütlensin olsalardı ne olurdu diye kötü kötü düşündüler. Ve ondan sonraki günlerde, yıllarda, baskılarla, zulümle; örgütlenmemiz, bilinçlenmemiz engellemeye çalıştılar.
- Dört yıl sonra, 15-16 Haziran 1974'de, Iskenderun'da, İsmemir'de yine kendi seçtiğimiz sendikada örgütlenme hakkı için mücadele ettik. Binlerce işçi, 10 bindik.
- Patron sendikalarına son diydük. Haklarımızı istiyorduk. Üzerimize kol-kuvvetlerini saldılar. Serbestçe örgütlenmemizi engellemek için yine baskı, yine zulüm yaptılar. Yine binlerce işçi işten çıkardılar. Yine kara listeler hazırladılar.
- 15-16 Haziran 1974'de, yine haklarımız için mücadele ettik. Ve bugün artık, mücadelemizin bir parçası olan sendika seçme özgürlüğü söke söke almış bulunuyoruz.
- 16 Haziran 1974'de, işçi sınıfının örgütlü gücünün bütün sömürücü iktidarları dize getireceğini bilerek, kendi partimiz kurduk. Sadece sendikalarla yetinmeyeceğimizi bilincine Partimizi oluşturduk.
- 16 Haziran 1975'de, Partimizin, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin birinci yılını kutluyoruz. Ve biliyoruz ki, örgütlü mücadelede inandıkça işçi sınıfına inandıkça, gelecek 15-16 Haziran'da daha da güçlü olacağız.
- BİLYÖZÜK Kİ GÜCÜMÜZ SİNİFİMİZDEN VE ÖRGÜTLENMEKTEN ALACAGIZ.**
- HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜ SÖMÜRÜ DÜZENİNİ YERLE BİR EDECEKTİR**

NE DEDİLER, NE YAPTILAR

Dört Parti bir araya geldi: AP, MSP, CGP, MHP. Birbirlerini nasıl yediklerini, birbirleriyle nasıl küfürleştiklerini unuttular. Çünkü, karşılarında daha büyük bir tehlike görmüşlerdi. Halk uyanıyordu, kitleler bilinçleniyordu, sömürünün kaynağının, sömürücülerin kimler olduklarının bilincine varıyorlardı. Milliyetçi asimiyi takimini sömürücü cephesi uzun pazarlıklardan, kelle hesaplarından, mebus pazarlarından sonra iktidara geldi.

MC, iktidara gelmeden çok vaatlerde bulundu. Hayatı ucuzlatacağını söyledi. İşçilere çeşitli haklar verileceğini, hayatlarının kolaylaştırılacağını söyledi. Köylülere kolaylık sağlanacağını, gübreyi ucuzlatılacağını söyledi. Yoksul halkın yüzünün güleceğini söyledi.

LAFLA PEYNİR GEMİSİ YÜRÜMEDİ

Bunları söyledi ama bakalım ne yaptılar? İki ayı aşkın iktidarı boyunca yaptıklarından kimler yararlandı?

Önce gübreyi ucuzlattı. Ama ucuzlatıldığı sınırlı gübreleri zaten yoksul köylü, küçük köylü kullanamıyordu. Oturup hesap edildi. Ucuzlatıldığı gübre türlerinin yüzde 70'ini kullanırların Çukurova'daki, Ege'deki ve Orta Anadolu'daki büyük toprak sahipleri, ağalar, olduğu anlaşıldı. Yine bu gübreleri kullananların yüzde 10'undan fazlası da Trakya'nın büyük toprak sahipleri idi.

Yoksul köylünün, küçük üreticinin ne işine yaradı bu «ayarlama»?

MC, ardından inşaat demir çeliği fiyatlarını ucuzlattı. İşçi sınıfımız, yoksul halkımız çocuk, çocuğuna demir-çelik yedirmiyor ya! Kimler yararlanıyor bu ucuzlukta? Demir çelik inşaat malzemesi kullanan büyük müteahhiller yapı-satıcılar. Yoksul halkın zafar ev yapıyor, ev satın alacak hali mi var? Geçekondularında ise demir çelik kullanılmıyor.

MC hükümeti yabancı petrol şirketleriyle, aylardır süren bir pazarlığı bağladı. Amerika'nın, Avrupa'nın dev petrol şirketlerine yani uluslararası tekelleri sermayenin en büyük kuruluşlarına, istedikleri fiyatı güle oynaya verdi. Böylece Türkiye milyonlarca liralık zarara sokuldu.

MC, kendisini iktidara getirenleri bu işin bedelini öderken, Türkiye'nin en büyük dokuma ve iplik, yani tekstil parababalarına, patronlarına, (Koc'tara, Narin'lere, Bezenen'lere, Sabancılar, Sapaç'tara vs.) satış kooperatiflerine 18 lira 75 kuruştan mal olan pamukları 8 liraya devretti. «Dünya pa-

muk fiyatları düşük, 8 lira, İran'ın yaşıyor,» diye de bir kulp buldu. Böylece büyük tekstilciler şimdi milyarları na milyar katacaklar.

Bankaların, büyük sanayi tekelilerine, en büyük parababalarına istedikleri gibi kredi vermelerini sağlamak için, parababalarının bankalara karşılık gösterme mecburiyetlerini kaldırdı.

Urfa'da uygulanmasına başlanacak, kör toprak bir toprak reformuna bile tahammül edemeyen, ağaların isteğiyle, uygulamayı durdurmak için elinden geleni ardına koymadı.

MC iktidara geldiğinden bu yana, hayat pahalılığı sürekli arttı.

Kidem tazminatlarını 30 güne çıkararak kanun tasarsını, işveretlerin emirlerine ve isteklerine göre, işçilerin zararına bir şekilde, işçilerin işgüvenliğini tamamen ortadan kaldıracak şekilde değiştirdi.

Elir silahlı, saldırgan, kurt gibi uyanık faşist «komando» çetelerini besledi.

MC geldiğinden bu yana, faşist sürülerin, çetelerin saldırılarında pek çok işçi, öğrenci, genç öldürüldü, yaralandı. Cinayetlerin faileri nedense bir türlü bulunamadı. Çoğunun aynı zamanda kolluk kuvvetleri görevlisi olduğu söyleniyor.

MC geldiğinden bu yana, yazarları, çizerleri, doğruyu söyleyenleri susturmak için Türkiye'nin dört bir yanında yüzlerce dava açıldı, yüzlerce kişi hapishanelere atıldı, pek çok dergi, kitap toplandı. Baskılar hep işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını savunucularına, bu çıkarlar için çalışanlara yöneldi.

İşte MC'nin iktidarının bilançosu. Hesaplarını yüzlerinin ekarısıyla veriyorlar hakçası.

GERÇEK NEDEN ÇIKIYOR?

GERÇEK, gerçekleri söylemek için çıkıyor. Hani şu bizden saklanan gerçekleri. Öğreniriz diye patronların, parababalarının, sömürücülerin öfkesinin patladığı gerçekleri. Patronların gazetelerinin, sermayenin basın yayın organlarının, yalanlar dolanlar arasında saklamaya çalıştıkları gerçekleri.

Olup bitenleri nereden öğreniriz, nereden haber alırız diye bir düşünelim. Bütün şu güzel baskılı, bul resimli, yüzbinlerce satan gazeteler kimlerin malıdır? Kimlere kâr sağlar? Kimin sesidir? Türkiye'deki bir avuç sermayedarın, patronun, parababasının değil mi? Bu sömürücüler, bizlere gerçekleri gösterirler mi? Kendi sınıflarının, kendi ortaklarının çıkarına olmayan gerçekleri öğrenmemizi isterler mi? Tabii ki HAYIR.

İşte bu yüzden sömürücüler ortaklığı, her şeyi, bütün gerçekleri kendi bildiklerine tahrir eder, değiştirir, işçi sınıfına, yoksul köylüye, emekçi halka, kendi bildiklerine anlatırlar. Dikkatimiz ülkemizin ve dünyanın esas meselelerinden dağıtmak, başka yerlere çekmek için, incir çekirdeği dolduramaz hikâyeleri, boy boy renkli-renksiz resimleri önümüzde sererler. Dünyayı, ülkemizi, olup bitenleri kendi gözlerimizle değil, onların gözüme zıttı gözümlerle seyretebilmeyi mecbur bırakırlar. Hatta buna alırlar da.

İşte GERÇEK, bu gözükleri kırmak, kendi gözümüzle, yani işçi sınıfının, yani emekçi halkın gözüyle bakmamızı; gerçekleri kendi gözümüzle görmemizi sağlamak için çıkıyor. GERÇEK'te olayların ardındaki gerçekleri anlamaya çalışacağız. Hem de sömürücülerin, bilmemizi, öğrenmemizi istemedikleri doğruları, işçi sınıfının bilimini aktaracağız. İşçi sınıfı olaylara nasıl bakar? İşçi sınıfının bilimi şu veya bu olay karşısında ne der? Nasıl yorumlar? Emekçi halkımızın gözlerden saklanan istenen meseleleri nelerdir? Ve bütün bunların çözümü nedir? GERÇEK, elinin erdiği, gücünün yettiğince, bunları söyleyecek, anlatacak. GERÇEK, hem gerçekleri söyleyecek hem de eli erdiği gücü yettiğince ne yapmamızı gerektirecektir.

Şimdiye kadar patronların, sömürücülerin gizli, açık sesini, sözünü çok dinledik. Şimdi artık bakalım işçi sınıfının sesi, emekçi halkın sesi, gerçeklerin sesi ne dir.

Maaslarını 28 bin 200 liraya çıkaran teklif Senatóda da 2 dakikada kabul edildi

Parlamentarlere zam jet hızıyla gecti

10 milyon işçi
2,5 milyon memur ve
ailesini ilgilendiren
tasarı ve tekliflerle
Sağlık Sigortası
Kanun Tasarısı
Parlamento'da bekliyor

İşçi kudem tazminatları aylardır Komisyonlarda süründürülürken, 10 milyon işçiyi, 2,5 milyon memur ailesini ilgilendiren kanunlar bekletilirken, «parlamentarlere» maaslarını ikibuçuk dakikada 28 bin liraya çıkardılar.

Halkın derilerine çare bulmak iddiasıyla, ucuzluk vaatleriyle Meclis'te gelenlerin hepsi, iktidardakiler, muhalefetçiler, milliyetçiler, söze halkçısı hep beraber «CÜZDAN KOALİSYONU»nu kurup maaslarına yüzde 50 zam yaptılar.

İşçilerin, emekçilerin, bütün çalışanların en önemli meseleleri aylardır uyutulurken, kendi maaslarına binlerce lira zam yaparak, aslında kimlerin, hangi çıkarların temsilcileri olduklarını bir kere daha gösterdiler. İkibuçuk dakikada, maaslarına zam yaparken aralarından su sızmadı. Yoksulluk açlık edebiyatı yapanlar, halka övgüler düzenler, halk da neymiş, halk pazarladaki yığındır diyenler, halk sözü bozgunculuktur diyenler birleşiverdiler.

İktidarı halkın gerçek temsilcileri, yani işçi sınıfının öncülüğünde emekçi halkın kendisi alana kadar, emekçi halkın demokratik iktidarı kurulana kadar, hep böyle gidecek. Hiç yadırgamayalım. Suyun başını tutmuş olan her türden sömürücü, her türden sermaye temsilcisi, hem en önemli ihtiyaç maddelerimize, hem de kendi maaslarına, kendi kârlarına, kendi çıkarlarına ezamı yapıp duracaklar.

HALK NEDİR? KENDİSİ SİZE GÖSTERİR

Gerçeğin dili her zaman tath olmasın. Daha doğrusu, sömürücüleri, yabancı sermayenin ortakları, parababaları, tefeciler, ağalar ve onların trili ufaklı uzakları, adamları gerçeklerden pek habersizler. Gerçekler, onlara acı zehir gibi gelir. Çünkü gerçek devedir. Gerçek gelecekte yanadır, haklıdır yanadır.

«Gerçeğin dili», gerçeklerden korkmayanlara gerçekleri söyleyecek. Bu sünlarda, kıyda köşede kalmış, gazete sayfaları arasında sıkışmış belki çoğunuzun dikkat bile etmediği, mesleclerin bazı püf noktalarını tanımasın edilecek...

Mesela, şu haber gözünüzü ilüştü mü hiç?

MSP'nin «fabrikacı-yutturmacı-maneciyatçı» başkanı Erbakan, «Halk diye pazarlardaki şeytanı denir» demiş bir konuşmasında, Erbakan, «daha önce de işçilere ahlak dersi vermeye kalkmıştı».

Bu «halk» küçümseme meslecleri sadece Erbakan'a yükleyip hakını yemeyelim adanmış. Demirel de, Feyzioğlu da, Türkiye de defalarca «halk» küçümsemedikleri «halk» demek gerektiğini, «millet» demek gerektiğini tekrarlayıp durmuşlardır. «Ne demek halkın iktidarı? Efendim! Millet iktidardan yanayız biz», diye «tarih-çevreli» yutturmacılar yapmışlardır.

«Halk» sözünü ağzından düşürmeyen Cumhuriyet Halk Partisi de, çoğunluğuyla, halk kelimesini inciterek, «monşer» usulü söyleyenlerle doludur. Halkla ilgili ilüştü olmayan yerlerde halk edebiyatı yapmayı sever bunlar.

İşte, her biri «halk»tan bir başka şey anlayan bu kanatların, bu partilerin, bu şahısların «halk» konusunda ortak bir düşünceleri vardır. Halk seçimlerden seçime önem kazanan bir oy deposudur onlar için. MSP halkı ve pazardaki kitleleri küçümserken gerçek yüzünü ortaya koyuyor. Halkın duygularını, yargılarını nasıl istemler ettiğini, aslında halka nasıl kumpazlar, nasıl oyunlar hazırladığını, bu oyunları nasıl teşvik ve sakat altında gizlediğini ortaya koyuyor. AP, CGP, MHP, «Halk» değil millet derken, aslında zaman sermayecileri, sömürücüleri, parababalarını «millet» demek istiyorlar. Çünkü «Halk» dediği zaman sömürücüleri, parababaları, patronlar, ağalar tefeciler, buna dahil değildir. «Halk», çağımızda emekçilerin, çalışanların ortak adıdır. CHP yöneticilerine gelince, onlar için «halk» onların dışında, kendisine doğru «gütmeye» çalıştıkları bir şey. Hani meşhur «halka imkân» tabiri vardır. Yani efendiler halkın üstündedirler ve lütfen halka inerler.

Halk deyip, halkın da içindeki sınıf farklılaşmalarını gözlerden gizlemek ve asıl işçi sınıfının öncülüğünü unutturmak isterler.

Peki nedir halk? Halk bütünleşmiş bir yığın değildir. Halk sömürünün sürdüğü bu düzende, işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, emekçilerin, aydınların, gençliğin, tüm çalışanların bütünüdür. Yani çıkarları yerli yabancı parababalarından tekeli ortaklığıyla çalışanların, tefecilerin, bezirganların, ağaların çıkarlarıyla çalışanların bütünüdür. Ve işte bu anlamda 15-16 Haziran'ın sahibidir. Ama halk kendisi içinde de sınıflara bölünmüştür. Ve işçi sınıfı emekçi halkın öncüsüdür. İşçi sınıfının öncülüğünde sömürü düzenine dar diyerek olanların bütünüdür halk.

Türk-İş, 8. Genel Kurul'un konuşan T.B.M.M. Çalışma Komisyonu Başkanı Turgut Tokar, «274-275 sayılı sendikalar kanununda yapılacak değişikliklerin yürürlüğe girmesiyle, Türkiye'de Türk-İş'den başka işçi konfederasyonu kalmayacağını» açıkladı.

12 HAZİRAN 1970

Sendikalar Kanunu'nu değiştiren tasarrufların tümü, Meclis'te kabul edildi. Meclis'teki tartışmalarda Türkiye İşçi Partisi Milletvekili «Bu tasarı, böylece kanunlaşsın, işçiler direnme haklarını kullandıkları zaman dogacak sorumluluk bu kanunu çıkartanlara ait olacaktır» dedi.

Meclis'teki CHP'li işçi sendikacı milletvekilleri (Burhanettin Asutay, Hayrettin Uysal, Reşit Ülker) ve AP'li sendikacı milletvekilleri Hasan Türkay, İşverenlerin isteği üzerine ve istedikleri biçimde değiştiren tasarıyı desteklediler.

13 HAZİRAN 1970

Sendikalar kanunundaki değişiklikler kabul edildi. Tasarı özetle, işçilerin sendika seçme özgürlüğü nü kısıtlayan şu maddeleri içeriyor:

1 — Bir işçi sendikasının Türkiye çapında faaliyet göstermesi için, kurulduğu işkolundaki işçilerin en az üçte birini kapsaması gerekecektir.

2 — Sendika kurabilmek için o işkolunda en az üç yıldan beri çalışmış olmak gerekir.

3 — Sendika üyeliğinden ayrılmak noter huzurunda mümkün olacaktır.

4 — Sendika Genel kurulları 2 yıl yerine, 3 yılda bir toplanacaktır. DISK Genel Başkanı: «Bu tasarı, sendika seçme özgürlüğünü ortadan kaldırmakladır» dedi. Türk-İş yetkilileri kanunu övdüler.

15 HAZİRAN 1970

70 bin işçi, yeni sendikalar kanununu protesto için, İstanbul Gebze halından direnişe geçti. Yüz

den fazla büyük işyerinin onbinlerce işçisi «Süleyman Başvekil, İşçi-köylü aç sefil», «Bağımsız Türkiye» ve benzeri sloganlarla yürüdü. Türk Demir-Döküm, Sungurlar, Otosan, Singer, Arçelik, Hoover, Rabak, Profilo, Philips, Elektro-Metal, Uzel Traktör, Magirus, AEG-ETI, Türk-Kablo, Aygaz, Grundig Simko, Şakir Zümre, Auer, Çelik Endüstri, DMO, Simso, Bürosan, Aksan-Esas, Türkeli Haymak, Gislavet, Derby, EAS, Mutlu-Koruma ilaç işyerleri katılan fabrikaların başında geliyor.

DISK ve DISK'e bağlı sendika yöneticileri, kendilerinin direniş kararını olmadığını, işçilerin hareketi bizzat yaptıklarını söylediler. Yer yer koluk kuvvetleriyle yürüyüşü sürdürmek isteyen işçiler arasında çatışma oldu. Tutuklamalar yapıldı.

Demir, yürüyüşteki olaylarla ilgili olarak, «Her kanunsuzluğun

hakkından geldik. Bunun da hakkından geleceğiz» dedi.

16 HAZİRAN 1970

Ama, sendika özgürlüklerini kısıtlayan bir baskı yasasına karşı di-

renen işçi sınıfının «hakkından» gelinemedi. DISK'li işçilerin başlattığı direniş, Türk-İş'e bağlı işçilerin ve işyerlerinin katılımıyla genişledi. Yüzbinlere ulaşan işçiler İzmir'den, Gebze'den, İstanbul'dan yürüdüler. Çukurova'da İzmir'de işçiler direnişe başladı. İstanbul'da, çıkan çatışmada, Abdurrahman Bozkurt, Yaşar Yıldırım, Mustafa Baylan adlı işçiler vurularak öldürüldüler. Yüzlerce yaralanan oldu. Vilayet, Radyo Evi, benzeri yerleri zırlı araçlar kuşattı. Binlerce kişi nezarete alındı. Nezarete alınan arkadaşlarını işçiler kurtardılar. İşçiler sopa, silah, tanklara karşı direndiler. İstanbul köprüleri iki kanattaki işçilerin buluşmasını engellemek için açıldı.

İstanbul ve Kocaeli'nde sikiyönetim ilan edilirken, pek çok işçi ve sendikacı tutuklandı. Ne kadar korkutuklarını sikiyönetim ilan ettirerek de gösteren egemen sınıflar, işçilerin istemediği bu kanun tasarruflarını sikiyönetim Komisyonu gönderdiler.

17 HAZİRAN 1970

Sikiyönetim Meclis'te onaylandı. Gece sokaga çıkma yasağı kondu. Sikiyönetim konutlanlığı, olayların tahrikçisi ve teşvikçisi olarak gösterdiği 80 işçinin sendikacının daha yakalanmasını istedi. Çeşitli sendikaların, işyerlerinde baskınlarla aramalar yapıldı. DISK'e bağlı işçilerin çıkışları Türk Demir Döküm, Rabak, Derby, Sungurlar fabrikalarında işçiler yığılma direnişe devam ettiler. Un-Royal da direnişe katıldı.

18 HAZİRAN 1970

Tutuklamalar sürdü. Devrimcileri, sosyalistleri, birinci işçileri kapsayama başladı. Direnişler izmir'e yayıldı. Çeşitli fabrikaların işçileri direnişe geçtiler.

19 HAZİRAN 1970

Sendikalar tasarrufları Komisyonunda kabul edildi.

Bütün demokratik örgütler

DISK direnişini destekledi. Uluslararası işçileri yeni sendika kurma karşı çıktılar. Tutuklamam etti. Ancak direniş sürdü.

Sikiyönetim, her tür rakete karşı silah kullanı sikiyönetim boyunca bu direnişlerin yasaklandığı.

20 HAZİRAN 1970

Sendikalar kanunundaki tasarrufların değiştirildi. 274 - 275 sayılı değişikliklerin CHP'li tarafından hazırlandığı. Yönetim kurulunun da geçtiği, iddia edildi. CHP'nin Senato'dan da geç-

laşmasını engelleme çabalarına başladı.

22 HAZİRAN 1970

Direniş sürdüren pek çok işçi temsilcisi alında ve direnişler durdu.

24 HAZİRAN 1970

70 bağımsız sendikalar tasarrufları geri alınarak gideceklerini açıkladılar.

25 HAZİRAN 1970

Fabrikalarda çok sayıda çıkartma yapıldı. Kanun dışı grev yapıldı. İşçiler, başta işçi temsilcileri, sendikacı işçileri, deki işçi önderlerini ih-

ÖRGÜTSÜZ HALK KÖLE HALKTIR

«Teşkilatsız halk köle halkı» lafı boşuna söylenmemiş. Ezanlerin, sömürerlerin halkı teşkilatlamasını, kendi sendikalarını, demeklerini, partilerini kurmasını, kanunları, baskıları, zorbalıkla engellemeye çalışanlar boşuna değil.

Sömürücüler bir gerçeği çok iyi bilirler. İşçi sınıfı, emekçi halk, çalışanlar, ne kadar dağınık, ne kadar örgütsüz, teşkilatsız olurlarsa, sömürü düzeni o kadar uzun devam eder. Ama sömürülenler, emekçiler de, bu gerçeği çok geçmez öğrenirler. Hele çağımızda, en ilerici, en devrimci, en teşkilatlı, teşkilatlanmaya, ortak mücadeleyle en elverişli sınıf olan işçi sınıfı, bu gerçeği hergün biraz daha iyi görür ve kavrar. Aslında bir azınlık olan sömürücüleri sömürüsüne son vermek için; haklarını korumak için; mücadele etmek için örgütlenir. Bütün değerleri yaratanların yönetenler olmaları hem hakları hem de görevi. İşçi sınıfı, bu bilince örgütlenir. Yani sadece, bu sömürü düzeninden bazı hakları koparmak, daha az sömürülmek için değil. Sömürülmemek için, emekçilerin sömürülmemesi için, sömürüyü ortadan kaldırmak için... Kıscaca suyum başına geçmek için... Bir avuç sömürücüleri ortaktıkları elindeki iktidar düzenini başta işçi sınıfının ve bütün yoksul emekçi halkın, yani toplumun emekçi çoğunluğunun eline alması ve bu çarkı kendi doğrultusunda, işçi sınıfı ve emekçi sınıflar dogultusunda onarıp, düzeltip, döndürmesi için...

Sömürülenler ve sınıfların var olduğu toplumda iktidar mücadelesi esastır. Çeyremde bütün olup bitenler, aslında bu iktidar mücadelesinin bir görünüşüdür. Toplumdaki çeşitli sınıflar, tabakalar, iktidar için mücadele ederler. Siyasi partiler, bu iktidar mücadelesinin araçlarından biridir.

SIYASİ PARTİLER SPOR KULÜPLERİ DEĞİLDİR

Siyasi partiler spor kulüpleri değildir. İnsanlar siyasi partileri spor kulübü tutar gibi tutuyorsa, yada şu parti liderinin, bu parti liderinin karşı gözü için tutuyorsa, bu henüz bilinçlenmemiş olmalarından, henüz «sınıfa ve iktidara» meselesini kavramamış olmalarından, henüz siyasi mücadeleyle anlamamış olmalarından. Hele hele işçiler, emekçiler, parababalarının partilerine oy vermeseydi, bu partileri tutmaya devam ediyorlarsa, bu, sermaye düzeninin, sömürü düzeninin onların gözlerine çekmeye çalıştıkları perdelerdendir. Bu perdeleri yırtıldığı gün, bütün gerçek gün gibi ortaya çıkar.

Patronlar, sermaye sahipleri, sömürücüler işçi sınıfının, emekçi, yoksul halkın siyasi partilerinin güçlenmemesi için ellerinden geleni yaparlar. Baskılar uygularlar. Kendi bildiklerine kanunlar çıkartırlar. İşçi cinayetleri kadar görülebilirler. Açlık ve silah korku baskıları, zulümler. Patronlar, sömürücüleri, egemen sınıflar, teşkilatlı halkın köle olduğunu çok iyi bilirler. Kendi partisini kurup güçlendirmeyen, kendi partisine sahip kılmayan işçi sınıfının patron kölesi olmaları kurtulmamacasına bilirler. Kendisine sözde tavizler veren başka partilerin kuyruğuna takılan işçi sınıfının ve yoksul emekçi halkın köleliğinin kolay kolay sonu gelmeyeceğini bilirler.

İŞÇİ SINIFININ PARTİSİ KURULMALIDIR KURULDU

İşçi sınıfı toplumdaki bütün emekçi halkı da kurtaracak olan, bütün emekçi halka da öncülük edecek olan sınıftır. Bunu ancak siyasi örgütlenmeyle başları. Sendikalarla, ekonomik mücadele için örgütlenmek önemlidir ama yeterli değildir. Çünkü sendikalarla, siyasi iktidara aday olunmaz, iktidar alın-

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİNİN KURULUŞUNUN 1. YILINI KUTLUYORUZ

maz. Siyasi mücadele mücadelemizin en üstün, en önemli biçimidir.

Siyasi mücadelemizi asıl partimizle yaparız. Koş'un desteklediği bir partiden işçi sınıfına hayır gelir mi?

Fabrikaör Mehmet beyelendi ile, işçi Memet'in çıkarlarını bir olduğu, aynı olduğu nerede görülmüş, duyulmuştur?

Ne kadar işçiden yana görünüre görünsün, hatta sınıf mücadelesini yumuşatmak için, akıllıca davranıp işçi sınıfına, emekçi halka ne kadar utak telek tavizler verirse versin, işçi sınıfının partisi olmayan bir parti, aynı zamanda patronların çıkarlarını savunacağını söyleyen bir parti, patronlarla işçilerin «barışından» söz eden bir parti işçi sınıfına ve bütün emekçilerin çıkarlarını savunamaz. Hele hele, açık açık patron partisi, sermaye partisi, ağa-bey partisi olduklarını söyleyenlerden söz bile etmiyoruz.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Yalnız işçi sınıfının değil bütün emekçilerin, bütün ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu da işçi sınıfının öncülüğünde, ortak mücadele ile gerçekleşecektir. O zaman, işçi sınıfının kendi öz partisine kavuşması şarttır. Kendi bağımsız partisini kurup güçlendirmesi şarttır. Biz, kendimizden başka kimselerden medet ummayız, kendi sınıfımızın gücünden ve haklılığından başka hiçbir umuda bel bağlamayız.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ BU AMAÇLA KURULDU

İşçi Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, bu gerçeklerden hareket etti. Büyük çoğunluğu işçi olan birinci ve örgütülüğün önemli kavramı kişiler tarafından kurulup, kuruluşu güçlendirildi.

Bundan tam 1 yıl önceydi. 16 Haziran 1975'de Türkiye Sosyalist İşçi Partisi işçi sınıfımızın bu büyük anlı gününde teşkilatlanma meselesini ön plana geçirerek kuruldu. O zaman, «ne-gerek var, da ha erken, hele bir CHP denansına gibi sözler söyleniyordu. Oysa, işçi sınıfının bağımsız kavgasını, esas mücadelesini sürdürmek için hiç erken olur mu?

Geç bile kalmıştı. Hiç işçi sınıfı kendi öz partisi dışındaki partilerden, ağzından bal eker bile aksa kendi dışındaki sınıflardan medet umar mı?

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Birinci yıldönümü nü kutluyor. Sabırlı, sağlam işçi sınıfının bilimi üzerine kurulmuş bir mücadele veriyor. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve Türkiye Sosyalist İşçi Partileri biliyorlar ki, yarınların, geleceğin ve işçilerin emekçilerin sorumluluğu omuzlarındadır. Biliyorlar ki, bu mücadelede haklı olanlar kendileridir. Ve biliyorlar ki; tarih, gelecek günler bunu mutlaka gösterecektir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partileri, partili işçiler, işçi sınıfının mücadelesinde bütünleşmiş, işçi sınıfıyla bir olmuş aydınlar, gençler, tüm emekçiler şu gerçeği çok iyi biliyorlar: Sömürüyü karşı mücadele, sömürünün ortadan kaldırılması mücadelesi, en haklı mücadeledir. Çağımızda en büyük zaferleri kazanan mücadeleler. Dünyanın dört bir yanında, ülkelerin işçi sınıfları emekçi halklar, bağımsızlık için demokrasi için sömürünün ortadan kaldırması bir dünya işçi mücadelesi ediyorlar ve böyle bir dünyayı kendi güçlü kollarıyla kuruyorlar.

Ama Türkiye Sosyalist İşçi Partileri, yine biliyorlar ki bu, saldırı ve kahırlı bir mücadeledir. Bu mutlaka örgütlü, partili bir mücadeledir. Bu sonunda hiç şaşmam bir şekilde mutlaka zaferle varacak olan bir mücadeledir.

Kuruluşunun birinci yılında, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi daha güçlü, daha kararlı, daha azimli. Bu gücü, bu azimli işçi sınıfından alıyor.

Zaman akacak, mücadelede gellenecek, işçi sınıfının örgütlenmesi birliğe ve güçlüliğe ulaşacak. Çünkü sömürü, çünkü zulüm hiçbir yerde sonuna dek yapamadı.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin birinci yılını, İŞ-EMEK-HÜRİYET MÜCADELEMİZ'in önemli bir günü olarak kutluyoruz.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin birinci yılın örgütlenmek mücadelesinin en önemli bir adımı olarak kutluyoruz.

Yaşasın Partimiz: Türkiye Sosyalist İşçi Partisi.

BİR DAHA GÜÇLÜ OLACAĞIZ

olayları nasıl başladı?

İşçilerin
işçi kuru-
nu tasarı-
malar de-
ler yer yer

İşçi fiili ha-
lacığını ve
ün grev ve
ni bildirir.

CHP'yi ka-
el görüşme
ilevetkileri
ve Merkez
onayından
P'de tasarı-
rek kanun-

minatiz işten çıkarmaya başladılar.
15-16 Haziran olaylarının bi-
lançosunun bir bölümü de 5 bin ka-
dar işçinin işten çıkarılmasıdır.
29 TEMMUZ 1970

Sendikalaşma özgürlüğünü yok
eden, işverenlerin ve sarı sendika-
ların istegine göre hazırlanmış ka-
nun tasarısı resmen kabul edildi.
CHP ve TIP kanunun iptali için Ana-
yasa mahkemesine bağ vurdular

Kanun iptal edilmedi hemen.
Ardından 12 Mart 1971 geldi. Ege-
men sınıflar bastırıldı bastırıldı.

Büyük sermayenin ve ortakların
çıkarları için iktidarlarını sağla-
ma işleri için pek çok yerde, bü-
tün büyük işçi şehirlerinde sıkıyö-
netim ilan edildi. Bütün işçi hareke-
tleri, grevler durduruldu. Bilinçli iş-
çiler, devrimciler, gençler, aydınlar,
sosyalistler zindanlara atıldı, işken-
celere uğratıldı, darağaçları kuruldu.

Amma, 1973 yılında, Anayasa
mahkemesinde bu kanunun iptali
güçlü bildirildi. Böylece direnen iş-
çilerin haklılığı, kanunun Anayasaya
bile aykırı olduğu resmen ortaya çı-
ktı.

"o gün burjuvazi gücümüz karşısında titredi"

ni dışarı salmak istemiyordu. Onlara
sorduk : «İşçi sınıfının hakları kısıtla-
nıyor. Bizler onun için yürüyoruz. Siz-
ler ne diyorsunuz?» İçerden güb bir ses
yükseldi «Bizler de sizlerle beraberiz»
Kapılar yıkılıncasına açıldı. Dört bin
Tekel işçisi bizlerle beraber yürüyüşe
kalktı.

Kartal'a geldiğimizde 20 bin işçiyi
bulmuştuk. Daha sonra Yunus, Aksan
işçileri aılarak Eczacıbaşı geldi.
İçerde kimse yoktu. Eczacıbaşı, işçile-
rini kaçırmıştı. Civar fabrika işçilerini
ala ala Haymak Fabrikasının önüne
geldiklerimizde, mahşeri bir işçi seli ha-
line gelmişti.

16 Haziran günü yürüyüşümüzü
Bağdat Caddesi üzerinden devam ettik.
Halk yer yer bize katılıyor, balkonlar-
dan bizlere alkış tutuyor ve bizlere
bayraklar atıyor bizim söylediklerimize
marşlara atıyor ediyor. Kadıköy'e
yaklaştıkça aramızda sızan ajanların
fazlalığı, gene dikkatimizi çekmeye baş-
ladı. Fenerbahçe Stadyumu önüne gel-
diğimizde, polis barikatı ile karşılaştık.
Polis ateş açtı. Ön saffardan 5, 6
arkadaşımız düştü. Altkalan içinde yere
düştüler. İşçi kitlesi bir an, ama sa-
dece bir an durakladı. Şehitlerinin
ölmeye saygı ile durur gibi. Sonra ça-
ğadılar, sel olup aktılar. Artık bu dev-

kitlenin önüne çıkan barikatlar iskan-
bil kâğıtları gibi yıkılıyor, arkasında
kahyör, kitle bir çığ gibi büyüyordu.
Birden önümüzde denizi bulduk. Bütün
vapur seferleri kaldırılmış, karşı kıyı-
daki kardeşlerimizle kucaklaşmamız
engellenmişti.

Amma bizler kucaklaştık. Mücadele-
mizin ve menfaatlerimizin birliği ku-
caklaştı. O gün İstanbul'un üzerinde tek
bir yumruk gibi yükseldik. O gün bur-
juvazi bu nasırlı yumruktan titredi.

UZEL İŞÇİSİ

HAYDAR COŞKUN ŞÖYLE DEDİ :
15-16 Haziran olayları üç gün
sürdü. Olayların ardından Sıkıyönetim
ilan edildi. Türkiye tarihinde bu en
büyük işçi gösterisine 80 bin aşkın iş-
çi katıldı. İşçi sınıfımız çıkarılarının ve
mücadelesinin bir bütün olduğunun en
güzel örneğini verdi.

Hakim sınıfların gittikçe güçlenen
DISK'i ortadan kaldırma planlarına
karşı DISK ve TÜRK İŞ işçileri birliktir
direnildiler omuz omuza birlikte yürü-
düler. Sıkılan kurgunlara kara yağış
bağrılarını hep birlikte açtılar. İşçiler
böyle bir bütün halinde direnirlerken
artık menfaatleri onlardan ayrı düş-
müş, birer sendika patronu haline gel-
miş yöneticiler ise arayışlarında dışarı
adimlarını atmıyorlardı. 17 Haziran günü
sıkıyönetimle birlikte tutuklamalar
başladı yüzlerce arkadaşımız tutuklan-
dı. İşyerlerinden yüzlerce arkadaşımız
atıldı.

Ardan 5 yıl geçti. Bugün, 15-16
Haziran demokratik direnişe katılan
işçi arkadaşlarımızın çoğu meselenin
ortada bitmediğini anlıyor. Meselenin
örgütlenme, siyasal mücadele meselesi
olduğunu anlıyor. Parti meselesi oldu-
ğunu anlıyor.

Bir yanda varlıkların yani mülk sahiplerinin
bir yanda mülksüzlerin, bir yanda ezenlerin
bir yanda ezilenlerin bir yanda sömürülenlerin öte yan-
da sömürülenlerin olduğu toplumlarda, mülk sa-
hipleri, sömürülenler hep küçük bir azınlıktır. Yoksul-
lar, çalışanlar, sömürülenler hep büyük bir çoğun-
luktur. O küçük azınlık, yani mülk sahipleri sömü-
renler, hak etmedikleri, zenginliklerini korumak,
sömürülerini, baskılarını sürdürmek için tek yolun
sapına kadar örgütlü olmaları olduğunu bilirler. Bu-
nun için en üst en etkili örgüt olan devletten, hü-
kümetten başlayarak, işveren birliğinde, patron
sendikalarında, siyasal partilerde, aida gelebilecek
her yerde örgütlenirler. Amaçları, ezilen, sömürülen
emeççi halkın karşısına sapına kadar örgütlü ola-
rak, yani güçlü olarak çıkmaktır. Sömürülenler, or-
tak çıkarlarını teşkilatlı olarak korumaktır.

Ezenler, sömürülenler, emekçilerin, ezilenlerin,
sömürülenlerin örgütlenmesine engel olmak için el-
lerinden gelen her şeyi yaparlar. İşten ilk atılanlar,
sendika kurmayla önyak olanlar değil midir? Pat-
ronun istemediği işçiden yana sendikayı işyerinde

15-16 HAZİRAN NEYDİ? ÖNEMİ NEREDEYDİ?

Ekmek kavgalarını, ekonomik mücadelelerini sürdürürken, işçiler, yavaş ya-
vaş sarı sendikacılığın, patron sendika cılığının temsilcisi Türk-İş'in kimlere
hizmet ettiğini gördüler. Türk-İş'in dümen suyundaki sendikalarından koparak
patronlara karşı, DISK'e bağlı sendikalarla örgütlenmeye başladılar. Yıl 1969-
1970'di.

İşçilerin bilinçlenmekte olduğunu, işçi sınıfının bir yandan sayıca artarken
bir yandan da sömürünün bilincine vardığını gören patronlar harekete geçtiler.
İşçileri artık eskisi kadar rahat sömürmeyeceklerini, işçilerin kendi sendika-
larında patronlardan bağımsızca örgütlenmek azminden olduklarını, hakları için
mücadele azminden olduklarını görüyorlardı. Daha da önemlisi, işçilerin siyasal
bakımdan da uyanmakta olduklarını, bilinçlenmeye başladıklarını, sömürü dü-
zeninin partilerinin içyüzünü görmeye başladıklarını da fark etmişlerdi.

Patronlar, ilk adım olarak, işçilerin özgürce sendikalaşmasını, ekonomik
örgütlenmesini engelleyecek bir kanun tasarısı hazırlattılar ve kendi temsilcile-
ri vasıtasıyla, çok büyük çoğunlukla kendi temsilcilerinden oluşan Meclis'e
sevkettirildiler.

Yeni tasarı, 274-275 sayılı «Sendikalar», «Grev ve toplu sözleşme kanun-
larında değişiklikler yaparak işçilerin sendikalaşma, grev ve toplu sözleşme hak-
larını kısıtlıyordu. İşçi sınıfını, Türk-İş'in yönetimine ve denetimine sevkedi,
DISK'i tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Böylece işçilerin sendikalaşma özgürlüğü
yok ediliyor, kısıtlanıyordu.

İşçi sınıfımız 15-16 Haziran 1970'de bu kanuna karşı direndi. Karşısında
sermaye iktidarı, onun polisini ve askeriyeyi buldu. Tankla, silâhla, copla du-
rurulmak istendi. Sanayi işçilerinin yoğun olduğu bölgelerde, Anayasanın 124.
maddesine aykırı olmasına rağmen sıkıyönetim ilan edildi.

O günden bu güne geçen baş başa 4'ü de sıkıyönetim altında akip gitti.

15-16 Haziran'da işçi sınıfımızın Anayasaya aykırı bir kanuna karşı dire-
nişi üç-beş yıl sonra meyvesini verdi. Oca o kanun iptal edildi. İşçilerin dire-
nişinin ne kadar haklı olduğunu anladık. Sonra da yine sabırlı, azimli, yığılı mü-
cadele ile, sendika seçme özgürlüğü, referandum hakkı 1974 yılı sonunda fiilen
alandı.

15-16 Haziran direnişi işçi sınıfımızın mücadelesine tarihinin geçti. Onemi ve
anısı büyüktür. Fakat, 15-16 Haziran'da ve sonrasında, işçi sınıfımızın patron-
lara ve onların sözcülerine, aralarından çıkan sarı sendikacılar, baskı ve tahak-
kümüne, sömürülerine gerekli cevabı, tam olarak verdiği söylenemez. «Ne-
densiz sorunun cevabı basit : Çünkü, işçi sınıfımız kendi öncü partisinin
güçlüce örgütlü değildi, bu partiyi sahip değildi. Bütün işçileri ayyemede birli-
ğe yönlenecek ve bu eylemi gerçekten yönlendirecek, kurmay ve yürütücüsü ola-
cak örgütlenmeden yoksundu. Ekonomik örgütlenmesi de son kurulsuz karşı-
sında yeterince güçlü değildi.

15-16 Haziran'dan alınan dersler bize siyasal örgütlenme meselesinin öne-
mini bir kere daha gösterdi. Tek tek patronlara karşı mücadelesinin, tek tek iş-
yerlerinde mücadelenin bizi gerçek zafere ve sonuca götüremeyeceği bir kere
daha vurgulandı. Patronlara karşı ekonomik haklar için verilen mücadelenin
yanında sömürücülerin iktidarına karşı, kendi siyasal örgütümüzle verilecek mü-
cadelesinin önemi ortaya çıktı.

İşte 15-16 Haziran olaylarını bu yönünden de değerlendirmeliyiz. Bu olay-
lar üzerinde düşünmeliyiz. İşçi sınıfımızın ve bütün ülkelerin işçilerinin, dünya-
nın bütün emekçi halklarının mücadelesi üzerinde uzun uzam durmalıyız. Dersler
çıkarmalıyız. Dersler çıkarmalıyız ki hataları tekrarlamayalım, eksiklerimizi
tamamlayalım. Her şeyden önce de siyasal mücadelenin, iktidar mücadelesinin
ancak işçi sınıfının kendi partisi öncülüğünde verilebileceğini bilincine va-
ralım.

layanlardır. Örgütlenmeye katılanlardır. En başta
da, işçi sınıfının partisini örgütleyen siyasal örgüt-
lenme içinde yer alanlar değil midir?

Teşkilatsız halk köle halktır. Bu gerçeği var-
lıklar, ezenler, sömürülenler çok iyi bilirler. Bu yü-
den kendileri teşkilatlıdır, örgütlenmişlerdir, ezilen-
lerin, sömürülenlerin örgütlenmesini engellemek için
ellerinden geleni ardına koymazlar.

Amma işçi sınıfı ve bütün emekçi halk uyanık-
ça, mücadele ettikçe, sömürücülerin bütün bu cabaları
boşa gider. Teşkilatsız halk köle halk olduğunu
anladıkça ve halk köleliğe isyan edip en tabii
hakları olan örgütlenme hakkı için mücadeleye
sömürücüler gelir ve sömürü düzeni nihayet yıkılır.
İşçi sınıfı ve bütün emekçiler, örgütlenerek he-
le hele örgütlenmenin en ileri, en önemli en üst şekli
olan siyasal örgütlenmeyi başarılar, güçlendirerek
adım adım iktidara doğru yürürler.

Bütün kavgayı, bütün kıyamet bundan kopmak-
tadır zaten. Sömürücüler, iktidarı vermemek için
direnecekler, işçi sınıfına ve bütün emekçi halkın
demokratik iktidarını engellemek için ellerinden
her geleni yapacaklardır.

Amma örgütlü sınıf bütün engelleri yener. Örgü-
tlü işçi sınıfı ve onun öncülüğünde emekçi halk
sömürünün kölesi olmaktan kurtulur. İşçi sınıfı
kendisi siyasal partisini kurup, kendi partisini güç-
lendirip, kendi partisi etrafında kenetlenlikçe iktidara
adım adım ayaklar ve sonunda halkın demo-
kratik iktidarı gerçekleştirebilir.

Dernelerde, sendikalarda, partilerde örgütlen-
me gereği, aslında toplumdaki sınıfların varlığından
doğar.

Toplumdaki sınıflara ayrılmış olduğu yerde, ça-
karları farklı olan sınıflar, kendi çıkarlarını hakim
kümük için mücadele ederler, iktidar için mücadele
ederler. Toplumu kendi yönlerinde düzenlemek için
mücadele ederler. Bu yüzden, örgütüz, tek tek mü-
cadele olmayacağı için örgütlenirler. Örgütlülük güç
kazandıracağı için örgütlenirler. Bu eylemin sınıflar
ezilenlerin, sömürülenlerin örgütlenmelerini engelle-
mek, kurtulamak için ellerinden geleni yaparlar.

Örgütlenme gereğinin temelinde de, toplumdaki
bütün olayların temelinde olduğu gibi, SINIF ME-
SELESİ vardır. Bu işi kavramaya gereken mesu-
le sınıf meselesidir. Bir dahaki yazıda sınıf me-
selesini öğreneceğiz.

Sahibi ve yayıncısı müdürü: Tektas Ağaçoğlu
Baskı: KARACA Ofsset
Son baskı tarihi: 14 Haziran - 1975

BİLECEĞİZ ÖĞRENECEĞİZ ÇÜNKÜ YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ

örgütlenme

ÖĞRENMEMİZİ İSTEMEZLER: ÇÜNKÜ...

Eğemen güçler, sömürücüler, en çok gerçekleri
bilmemizden, öğrenmemizden ve bu gerçekleri işyün-
da örgütlenmemizden korkarlar.

Sömürünün sürdüğü toplumlarda, bilim, öteden
beri egemen sınıfların tekelinde tutulmak istenmez-
tir. İşçiler, emekçiler bilimi, gerçekleri öğrenmesin-
ler diye çaba harcanmıştır. Hele hele, tek doğru bi-
lim olan, tek bilim olan İŞÇİ SINIFININ BİLİMİNİ
öğrenmemize her şekilde engel olunmaya çalışılmış-
tır. Çalışılmaktadır da.

Bilimimizi, öğrenmemizi, işçi sınıfının biliminin
anılarını elimize geçirmemizi istemezler. Çünkü
bilmek ve örgütlenmek bizi güçlü kılar. Çünkü, bi-
limle ve örgütlenerek, artık sömürü, bütün baskı
düzenlerini sürdüremezler.

SÖMÜRÜNÜN NEDENİNİ BİLİYOR MUYUZ?
Çevremize bakalım. Fabrika patronları var, iş-
çiler var. Sermaye, mülk sahipleri var, mülksüzler
var. Zenginler var, yoksullar var. Çalışanlar var,
çalışmayanlar var. Sömürülenler var, sömürülenler var.
Yoksulluğunuzun, sömürüldüğünüzün bilin-
cindedir. Amma sömürünün bilincinde olmayanlar bi-
le var. Haddi calın yazıya diye tevekkülle duruma bo-
yun eğenler de var.

Sömürünün, ezildiğimizin bilincinde olsak bile,
sömürüye son vermenin yolunu buluyor muyuz? Yo-
lunu bilmek için sömürünün ne olduğunu bilmek ge-
rek. İçinde yaşadığımız toplumu bilmek gerek. Ki-
saca işçi sınıfının bilimini öğrenmek gerek. Sömü-
rücülerin korktukları da bu zaten.

YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ

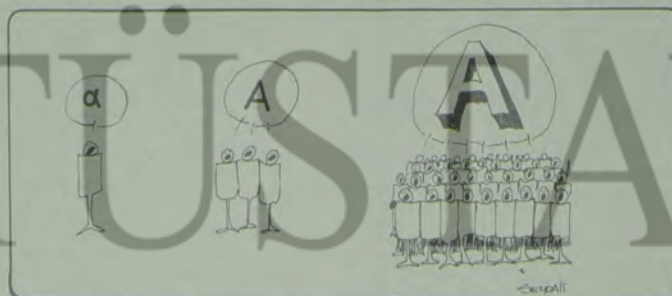
Tarihin tekerleği hep yarıma, geleceğe doğru dö-
nüyor. Geleceğin dünyası, sömürünün ortadan kalk-
tığı bir dünya olacaktır.

Sömürücüler, patronlar sınıfı ne kadar engel-
lemeye çalışsın çalışsın, yarın BİZ YÖNETECEĞİZ
yani işçi sınıfı yönetecek. Yani işçi sınıfı öncülü-
ğünde emekçiler iktidara gelecek. Artık «büyükleri-

miş bilirs», «okumuşlar bilirs» diye bir kenarda kal-
dığımız günler geçti. Tek doğru bilim işçi sınıfının
bilimidir. Bu bilimi de en iyi işçi sınıfı anlar. Emek-
çi kitleler benimsin.

Şu halde, bileceğiz, öğreneceğiz, çünkü yarın
biz yöneteceğiz.

Önce en genel bir bilgi, genel bir başlangıç ola-
rak «Örgütlenme» meselesiyle işe başlayalım. Daha
sonra işçi sınıfı biliminin, sosyalizmin biliminin te-
mellerini birer birer öğrenebiliriz.

ÖRGÜTLENME MESELESİ

İnsanlar, tek tek karşı koymadıkları güçleri,
güçlükleri, birliki olarak yendiler. En eski çağlarda,
avbölucere, yalabırmırcı yul önce, tek insan, akan
nehirlerin, sellerin, ormanların, vahşi hayvanların,
tabiatın önünde bir hiçti. Bir araya gelip tabiata ka-
fa tuttular. Ortaklaşa çalışmaya akan suların öne-
benleri yaptılar. İnsanlar nerede güçlü oldularsa,
sercede yenildilerse, orada birliki vardı, örgüt, örgüt-
lü mücadele vardı. İnsanlar güçlü olmanın yolunun
topluca mücadele etmek, topluca çalışmak, toplu-
ca karşı durmak olduğunu çabuk öğrendiler.

örgütlemeye çalışanlar değil midir? Köyde,
oğınun baskı ve zulmünden kurtulmak için köy-
lülere dan ayak olanlar, yoksul köylülery uyardıran-
lar değil midir? Tarım işçilerinin de örgütlenme-
ri kendi sendikalarına sahip olmaları için çalışanlar
değil midir? Çevremize, günlük gazetelere, haberle-
re bir bakalım. Türlü yalanlarla, inecir çekirdeği dol-
durmayacak iddialarla, hapislerde çürütülmek iste-
nenler, kimlerdir? İşçilere ezilenler, baskı altında
tutulanan kimselerdir? Hep işçi sınıfının, emekçi-
rin, yoksulların haklarını korumak için örgütlenme
çalışması yapanlardır. Örgütlenmenin öncemi an-

Gercek

FABRİKALARDA BİZ
TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

SENDİKAMIZI kendimiz seçeceğiz !...

Hep bildiğimiz gibi, patronlara karşı ekmecek kavgamızı yeni ekonomik mücadeleleri sendikalarla teşkilatlanarak veriyoruz. Patronlar sendikalaşmamızı önlemek için elinden gelen her şeyi yapıyorlar. Baskılar, içten alımlar bunun bir yoludur. Diğer ise kendi kurdukları veya satın aldıkları Sarı Sendikalarla teşkilatlanmaları sağlamaktır. Böylece bizi, kendilerince, «gem altında tutacaklarını» sanırlar. Bu kadar la da kalmazlar. Sarı sendikalar imza sahtekârlığı gibi yollarla bizim istediğimiz, sendikamızın sözleşme yapmasını da engellerler. Sözün kısası, patronlar ve sarı sendikacılar (bölge çalışma müdürleriyle birlikte) işçi sınıfının kendi istediği sendikada örgütlenerek, kendi sendikalarını toplu iş sözleşmesi yapmaya yetkili kılmasını engellemek isterler, istemişlerdir.

Ama işçi sınıfımız bu asaklara, patronların, sermayenin bu baskılarına boyun eğmemiştir. Bunca yıldır kararlı bir mücadeleyi sürdürmüştür, sürdürmektedir.

Onbinlerce işçinin tanka, topa, kurşunlara karşı 15-16 Haziran büyük direnişi de «SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ» içindi.

Mutlu Akü'den YAŞAR YILDIRIM; vinleks fabrikasından MUSTAFA BAYLAN; Gisleved'den HOŞEYİN ÇAPKAN kardeşlerimiz canlarını bu uğurda verdiler.

Yine geçen yılın haziran ayında İsmir'de binlerce işçi kardeşimiz polis jopuna, Jandarma diğciye ve zindanlara rağmen «SENDİKALARINI ÖZGÜRCE SEÇEBİLMEK HAKKI» için direniyorlar, mücadele ediyorlar.

1974 yılı Eylül ayında, TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ, çeşitli sendikalar ve demokratik kuruluşlar «özgürce sendikalaşma» hakkının tanınması için başlattılar. REFERANDUM KAMPANYASINI. Ve artık bütün işçi mahallerini «PATRON SENDİKALARINA SON - KENDİ SENDİKAMIZI KENDİMİZ SEÇCEĞİZ. REFERANDUM» sloganları doldurmuştu.

Bütün işyerleri, «REFERANDUM» sloganıyla inliyor.

1974 yılı sonunda, işçi sınıfımız referandum hakkını fiilen elde etmiş bulunmaktaydı. İş mahkemeleri, işyerilerindeki yetkili kuruluşların çözme için «referandum» kararı almaya başladılar. Pek çok işyeri

rinde referandum uygulandı.

Bu hak yüzlerce, binlerce arkadaşımızın canı, kanı bahasına alınmıştır. İşçi sınıfımızın yıllar süren direnişleriyle, şanlı mücadelesiyle alınmıştır. Patronlar ve onların kurumları kararlı mücadelemiz karşısında dize gelmişlerdir.

Referandum hakkını fiilen aldık. Referandum yapılan işyerlerinde sarı sendikalar tekme attık. Simdi hedef fiilen alınan, uygulanan bu hakkı kanunlaştırmaktır. Bunun için de mücadele edeceğiz. Hakların mücadelesi ile nasıl eninde sonunda alındığını bir kere daha göstereceğiz.

GAMAK işçileri direniyor

Gamak işçileri yıldırdı. Gamak işçileri mücadelecidir. Gamak işçileri haksızlığa boyun eğmezler. Gamak işçileri 1969 yılında patronlara karşı mücadelelerinde SEREF AYGÜL'ü şehit vermişlerdir.

Gamak direnişinin sebebi neydi?

Gamak işçiler de insafsızca sömürülüyorlardı... Üstüne üstlük Tek-Met-İş denen patron sendikası-nın boyunduruğu altındaydılar. Bu sarı sendika çemberini kırma mücadelesine başladılar. Ve topluca DİSK üyesi Maden - İş sendikasına geçtiler.

Patron ve sarı sendikacılar birlik olup işçi kıymına başladılar. Önce 2 temsilcili, sonra 6 temsilcili daha sonra da 66 işçi arkadaşlarından atıldılar. Ve beş kuruş bile tazminat vermediler.

Patron ve sarı sendikacı ortaklığı böylece Gamak işçilerini korkutacağını, onların birliğini bozacağını sanıyorlardı. Ama aldanırlar. Tezgaş başlarında birlikte çalışanlar birlikte motor yapan Gamak işçileri hep birlikte direnişe başladılar. «Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için» dediler. Ve eklediler «Biz 5 yıl önce patronlara karşı mücadelemizde Şerif Aygül kardeşimizi şehit vermiştik. Onların zulmü ve baskısını yemek için daha çok «Şerifleri verebiliriz».

ZAFER MUTLAKA OMUZ OMUZA DOĞUŞEN GAMAK İŞÇİLERİNİNDİR.

REFERANDUM NEDİR?

Referandum «oylanas», «halk oylanması» demektir. Bir konuda halkın görüşü alınmak istenince uygulanan bir seçim biçimidir. Bütün demokratik seçimler gibi referandum da, gizli oy, açık sayımla yapılır.

SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN REFERANDUM

275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi kanununa göre, bir işyerinde çalışan işçinin çoğunluğunun kayıtlı olduğu sendika, gerekli kanuni işlem ve formaliteleri yerine getirdiği zaman o işyerinde yetkili sendika sayılır ve o işyerinde toplu iş sözleşmesi yapabilir.

Patronlar, sarı sendikacılarla birlikte böyle bir mekanizma kurmuşlardır ki; sahte imza ile, hileli fişlerle yetkili sarı sendikalara vermektedir. Bu durum bildiğimiz gibi mahkemeye tutanaklarıyla da sabittir.

İmza sahtekârlığını yenebilmek, yetkili kuruluşlarımızı çözümleyebilmek, işçinin istediği sendikayı yetkili kılmak için, çözümün işçi sınıfı hareketi yıllardır belirtmekteydi.

Tekel işçileri sarı sendika zincirini kırıyor

Türk-İş'in en büyük sendikalarından biri olan Tek-Gıda İş Sendikası'nın en önemli kesiminin oluşturduğu TEKEL İŞÇİLERİ, Tek-Gıda bünyesinde ayrılarak bağımsız sendikalar kuruyorlar. Tekel işçilerinin işyerilerindeki sarı sendika zincirini kırma mücadelesinin başını Cibali Tütün Fabrikası işçileri çekiyor.

İşçilerin aldatlarıyla Saraylar kuran, sarı sendika çekebesine karşı Cibali işçilerinin başlattığı bu başkaldırı aynı zamanda TEKEL İŞÇİLERİNİN 50 yıldır sürdürdükleri mücadelelerinin devamıdır.

Tekel işçilerinin geçmişteki sarı sendika, gerici hükümet tuzagına bir daha düşmemelerinin tek yolu, sorunlarımızın görüşülüp kararlaştırıldığı işyeri komite ve komisyonlarına tamamen işçilerin kendileri tarafından seçilen ve o işyerindeki arkadaşları tarafından namuslu, dürüst, çalışan ve sözüne güvenilir olduğu bilinen işçi önderlerinin getirilmesidir.

Tekel işçileri de sarı Tek-Gıda iş ağını, zincirini parçalıyorlar. Mutlaka başaracaklar.

Toprak as'tır, toprak is'tir, toprak özgürlük'tür diyor, Urfa'nın

yoksul köylüleri...

Urfa'da toprak reformu uygulaması durduruldu. İşte Milliyetçi Cephe denen halk düşmanları cephesinin yeni bir uygulaması daha. Harran ovasında ağaların toprakları üzerinde ter döken, ömür tüketen binlerce ve binlerce topraksız yoksul köylünün eli bir kere daha boğrunda kaldı. Bin yıldır işledikleri ve bin yıldır sahip oldukları topraklar üzerinde şimdi harman yerlerinde umutlarını savuruyorlar.

MC Hükümetinin kurulumuyla birlikte Ankara'ya postu seren Urfa'nın toprak ağaları, toprak ağası milletvekili ve senatörler, şihir, şeyhler, seyitler bir kere daha üste çıktılar. Urfa'da sömürü düzeninin «en ağır, en geri, en rezil» şekliyle devam etmesini bir kere daha sağladılar.

Tam 30 bin 445 aile var Urfa düzünde, topraksız, yoksul, Urfa insanının yüzde 54'ünün bir kısmı bile toprağı yok yani. On bir bin aile ortaklıkla geçiniyor. 782 aile kiracı. 19 bin 330 aile ise tarım işçiliği yapıyor. 3 Milyon 285 bin 914 dönüm arazinin çoğu üç beş kan emici toprak ağasının malı. Tam 123 Köy var, tarlasıyla, ağılıyla, damıyla, kedisi, köpeğiyle ve İNSANLARI ile ağaların tapulu malı.

İşte Urfa'nın yoksul köylüsü, ağaların beylerin toprağında kul köle köylüsü, umudunu toprak reformu adı altında dağıtılabilecek topraklara bağlamıştı. Halbuki neydi bu toprak reformu? Aslında neye yarayacaktı?

Düzen, parababalari, tefeciler, ağalar düzeni olduktan sonra; düzen sömürü düzeni olduktan sonra, yoksul köylü bir küçük toprağı kavuşsa bile hayrını göremez. Tarım kredilerinden yine ağalar, yine zengin köylü yararlandıkça, küçük köylü kısa zaman içinde, tefecinin ağına düşüyor. Üstelik de imkânlar yoktur ki toprağını gübrelesin, motor kullansın, iyi ürün alsın. Yine parababalari, büyük çiftlik sahipleri

leri ağalar beyler iktidarda oldukça toprak dağıtımının eninde sonunda varacağı yer, küçük işletmecinin küçük toprağını kaybetmesi, tefecilerin, zengin köylülerin büyük toprak sahiplerinin köylü mülksüzleştirilmesi.

Küçük köylü, yoksul köylü, topraksız köylünün kurtuluşu işçi sınıfının öncülüğünde bütün emekçi halkın, yoksul köylünün iktidardan geçeri.

Bunun ötesinde toprak reformu hiçbir zaman topraksız, yoksul köylünün meselesini çözmez.

Ama yine de ağaların, beyin, etkisini, zulmünü biraz olsun kırmak, toprak köleliğine son vermek yolunda, büyük toprak sahiplerinin, bu parazitlerin topraklarının yoksul köylüye dağıtılması, topraksız köylünün toprağı kavuşması önemlidir yararlıdır. Toprağı kavuşan köylü biraz olsun daha bağımsız daha özgür olacaktır. Biz, bu yüzden topraksız köylünün topraklandırılmasını isteriz. Ama işçi sınıfının, yoksul köylünün, emekçi halkın dekoratik iktidarı kurulmadan yoksul köylünün kurtulamayacağını da iyi biliriz. CHP'nin bir çok ekaikleriyle zedelemesi, hedeflerinden uzaklaşması, olsa olsa Urfa düzündeki egeri üretim ilişkilerini taşıyıp edilebilecek nitelikli toprak reformu programı bile bu sömürücüler ağı tarafından engellendi.

Urfa'nın yoksul köylüleri, dağıtılan toprakları büyük ve verimli işletmeler halinde birleştirecek hiç bir kooperatifleşme hazırlığı yapılmadan, sulama, gübreleme gibi alt yapı tesisleri hazırlanmadan girilecek bir toprak dağıtımının sonunun hüsrana uğacağını bilmenden umut bağladıkları toprak reformu uygulaması durduruldu MC hükümeti tarafından.

Simdi gene tarlalarda biz varız yoksul, topraksız köylü var. Ama tarlalar bizim değil. Tıpkı fabrikalarda olduğu gibi.

ak çimento işçileri referandumla sarı çimse-işi kovdu

Büyükçekmece'deki Akçimento fabrikası işçileri kendilerini yıllardır patrona satan Türk-İş üyesi Çimse-İş'i işyerinden kovmuşlardır.

Geçtiğimiz ay çoğunlukla DİSK üyesi Keramik-İş sendikasına geçen işçiler, Çimse-İş sahte imzalarla «yetkili olduğunu» beyan edince referandum istedikler.

9 Haziran günü yapılan referandum'da DİSK üyesi Keramik-İş 357 oy, Sarı Çimse-İş 317 oy almıştı.

Böylece Akçimento işçileri referandumla sarı Çimse-İş'i yerinden kovmuşlardır.

Akçimento işçileri şimdi «REFERANDUM HAKKIMIZ KANUNLAŞMALIDIR. BÖYLECE SARI SENDİKALARA HER İŞ YERİNDE HADDİNİ BİLDİRELİM» demektedirler.

